

התפיסה הליברלית נוהגת להציג את החירות והשוויון כשני צדדים של משחק משיכת חבל: הגדלת השוויון באה על חשבון החירות, והרחבת החירות מגדילה את האי-שוויון. משחק סכום אפס. על-פי תפיסה זו, הדרך היחידה להקטין אי-שוויון היא לפגוע בחירות של קבוצה מסוימת, והגדלת חופש הבחירה (ולכן החירות), גורמת בהכרח להעמקת אי-השוויון. אבל ההנגדה הזאת מתעלמת מכך שבמציאות של פערים גדולים, כשאי-השוויון הולך ומעמיק, החירות של הקבוצות המוחלשות מוגבלת ביותר, הן בהיקפה, הן באיכותה. כמה בחירה חופשית יש לקשיש שמתקיים מקצבת זיקנה של אלפיים שקל? מהן החירויות של מי שמאבד את מקום עבודתו בגיל 55? מה המשמעות האמיתית של חופש עבור משפחה שמשתכרת שכר מינימום?

נכון, מיסים על הון ומס ירושה מגבילים את החופש של בני המאיון העליון ליהנות מכלל ההכנסות שלהם. אבל כשכספי המיסים האלה מושקעים בחינוך לכל, במערכת בריאות ציבורית, בפיתרונות רווחה עבור בעלי מוגבלויות, ובפיתרונות של דיור חברתי ודיור ציבורי – יש בזה כדי להרחיב את החירות של רוב החברה. מהסיבה הזאת בדיוק ההוגה הצרפתי אֶטְיֵין בָּלִיבָר (Balibar) טבע את המונח "שוויוחירות" (egaliberte). הוא טען, ובצדק, שבמאתיים השנים האחרונות השוויון והחירות מתקדמים ביחד, או נסוגים ביחד. למשל, אי-השוויון המגדרי